

secularis uel ecclesiasticus potest exigere iura
metum de veritate dicenda.

Ad octauum sic pro-

cedit. Vides quod testium inductio non debet per-
cedere publica denuntiatione. Petrus n. oculi-
tae sunt aliis manifestanda; quia sic homo magis
erit pditor criminis quam corrector fris. ut Aug^o
dic^o. sed ille qui inducit testes. pcam fris alii mani-
festat. quod pcam occultis non debet testium induc-
tio precedere publica denuntiatione. P. Non debet
diligere primum sic seipsum. sed nullus ad suum
pcm occultum inducit testes. quod neque ad pcam
occultum fris debet inducere. P. Testes indu-
cunt ad aliqd pbadi. sed in occultis non potest si-
eri pbatio per testes. quod frustra habemus testes
inducunt. P. Aug^o dicit in regula quod prius
pposito debet ostendere quod testibus. sed ostendere ppositio
vel plato est dicere ecclesie. non ergo testium indu-
ctio debet precedere publica denuntiatione. Sed
hunc dñs dicit Math. 18°. Et debet quod in uno
extremo ad aliud extremum venient transiit
per medium. in correctione autem fratna dñs voluit
quod principium esset occultum. dum frater corripere et
fratrem int se et ipsum soluere. finis autem voluit esse
publicum. ut s. ecclesie denuntiare. et iuste conve-
niens in medio ponitur testium inductio. ut per
paucis indicet pcam fris quod non possesse et non
obesse ut saltus sic sine multitudinis infamia
emendetur. Ad primum ergo debet quod quod sic inter-
erunt ordinem fraterne correctoris esse seruandum
ut per fratrem in secreto corripiendus. et si au-
derit hunc quidem. si autem non audierit. si pcam
sit oculo occultum dicebat non esse vltius procede-
dum. si autem incipit iam ad noticiam plurium deuenire
alibus indicibus. de vltius procedi fuit quod
dñs mandat. sed hoc est quod Aug^o dicit in re-
gula. quod pcam fratris non debet occultari ne putres-
cat in corde. Et iuste alio debet est quod post amoniti-
onem secretam semel uel pluries factam quadiu
spes probabilitate habebit de correctione per secretam
amonitionem. procedendum est. ex quo autem probabilitate
iam cognoscere possumus quod secreta amonitione
non valet. procedendum est vltius quantumcumque sit
pcam occultum ad testium pdictio. nisi forte
probabilitate estimaret quod habet ad emendationem fris
non possiceret sed exinde deterior reddeatur
qua ppote habet totaliter a correctione cessandum. ut s.
dicitur est. Ad secundum dicendum quod homo non indiget
testibus ad emendationem sui pcam. quod tamen
potest esse necessarium ad emendationem pcam fris

viii non est filius ro. Ad tertium dicendum quod te-
stes potest induci ppcam tria. uno modo ad ostendere
cum quod habet pcam de quod aliquis arguit ut Jero^o
vicit. secundum modo ad concordem de actu. si accepit
re et Aug^o dicit in regula. tertium modo ad testificare
cum quod frater amonitus fecit quod in se fuit ut
Cristo dicit. Ad quartum debet quod Aug^o intelligit
quod prius dictum plato quod testibus fuit quod pla-
tit est quod singularis persona quod magis potest pdes-
se quam alii. non autem quod dicit ei tamquam ecclesie. i. sic
in loco iudicis residenti.

Einde cōside
rādū est de virtutis oppositis
charitati. Et per debet odio quod
opponeat ipi dilectioni. 2° de
accidia et iuidia quod opponunt
gatatio charitatis. 3° de discordia et scismate
quod opponunt pacem. 4° de offensione et scandalo quod
opponeat beneficentie et correctio fratre. Circa
primum gratia sex. per virtutem deitatis possit odio habere
5° virtutem odii dei sit maximus pcam. 3° virtus
odii primi septem sit pcam. 4° virtus sit maxi-
mus in pcam quod sit in primis. 5° virtus sit virtus
capitale. 6° ex quod capitali virtus oriat.

Ad primum sic proce-
dit. Vides quod deus nullus odio habere possit. Di-
cit. n. Dio^o 4° cap^o. de divinitate. quod omnium amabi-
le et diligibile est pcam bonum et pulchritudo. sed de
est ipsa bonitas et pulchritudo. quod a nullo odio
habet. P. In apocryphis Esdra dicit quod oia
unocat vitatem et benignitatem in opibus eius. sed de
est ipsa vita. ut dicitur Joh^o 14°. quod omnis diligit de-
um. et nullus enim odio habere potest. P. Odium est auer-
sio quodam. sed sicut Dio^o dicit per cap^o de divinitate. no.
deus oia ad seipsum suertit. quod nullus enim odio
habere potest. Sed hunc quod dicitur in ps. Sibyllo eoz
quod te oderunt ascendiit spiritus et Joh^o 15°. Nunc autem et
viderunt et oderunt me et preterierunt me. Et dicit
dum quod sicut ex sanctis pcam: odium est quodam motus
appetitivus potest est quod non mouet nisi ab aliquo
apprehensio. deus autem duplicitate ab homine appre-
hendi potest. uno fuit seipsum putat cum pessenti-
tia videtur. alio per effectum suos cum s. inuisibilis
dei per ea quod facta sunt intellecta inspicuntur. deo est
per eentiam suam est ipsa bonitas quod nullus habe-
re odio potest: quod debet ratione boni est ut amet. et iuste
impossibile est quod aliquis videtur deus per eentiam eius
odio habeat. sed effectus eius aliquis sunt quod nullum mo-
nunt esse hunc voluntati humane: quod est vivere et

intelligē est et appetibile et amabile omnibus: quod sūt qdā effectū dei. Vnde ē fīm qdā deus apprehenditur ut actor hoc effectū nō potest odio habere. sūt autē qdā effectū dei qdā repugnat ī ordinate voluntati. sicut in fīctio et ē cobibitio pētō qdā legē diuinā qdā repugnat voluntati de prauate pētī. et qdā ad consideratōem talium effectū ab aliqbd deo odio habere potest inq̄stū. s. apprehēdit pētō phibitor et penarū in fīctio. Ad pīmū ḡ dicēdū qdā rō illa procedit qdā ad illos qdā videt dei essentia qdā ē ipsa essentia bonitatis. Ad scđz dicēdū qdā rō illa procedit qdā ad hoc qdā apprehēdit deus ut cā illo effectū qui nāliter ab oīb amatur int̄ quos sūt oīa veritatis p̄bētis suam cognitōem hōibūs. Ad tertīū dicēdū qdā deus cōuertit oīa ad seip̄su inq̄stū est esse dī principiū. quia oīa inq̄stū sūt tendūt in dei similitudine qdā ē ipsum esse.

Ad secūdū sic proce

ditur. Vides qdā odī dei nō sit maximū peccator. Grauissimū. n. peccatū ē pētī i spīz scīm qdā irremissibile: ut dī Math. 12°. sed odī dei nō cōputat int̄ spēs pētī i spīm scīm ut ex supradicī p̄z. qdā odī dei nō ē grauissimū pētō. Pētī cōsistit ī elōgatōe a deo sed magis uide ēē elōgatō a deo infidelis qdā nec dei cognitōem hōz; qdā fidelis qui saltem qdā uis dei cognoscat: ip̄su tñ odio hōz. qdā vide tur qdā grauius sit pētī infidelitatis qdā pētī odī in deū. Deo habet odio solū rōne suo effectū qdā repugnat voluntati int̄ quos pēcū ē pena. s. odire penā nō ē maximū pētō. qdā odī dei nō est maximū pētōum. Hōz ē qdā optimo opponit pessimum: vt p̄z p̄phī i 8° ethicōz. s. odī dei opponit dilectō dei i qdā cōsistit optimū hōis. qdā odī dei ē pessimum pētī hōis. Bō dō qdā defectū pēcati cōsistit in auerſione a deo: ut dictū ē: hu iusmōi autē auerſio rōne culpe nō hēret nisi voluntaria effīz. vñ rō culpe cōsistit ī voluntaria auerſione a deo. hec autē voluntaria auerſio a deo p̄ se qdā importat ī odio dei. in alīs autē pētī qdā pēcipiatē et s. aliud. scī. n. uoluntas p̄ se inheret ei qdā amat. ita ē fin se refugit id qdā odī. vnde qdā alīs odī deū voluntaria ei qdā se ab eo auertit. s. i alīs pētī puta cū alīs fornicat nō auertit a deo fīm se: s. aliud. inq̄stū. s. appetit iordinatā delectatōem qdā hōz ānēxā auerſionē a deo. sp̄ at

id qdā ē p̄se: ē potī eo qdā ē s. aliud. vñ odī dei inter alia pētī ē gratiū. Ad pīmū ḡ dicēdū qdā sicut Greg⁹ dīc. 25° moral. aliud est bona nō facere. aliud ē bonoꝝ odiisse datorē sīc aliud ē ex p̄cipitatōe. aliud ex deliberatiōne peccare. Ex qdā intelligi qdā odire deū oīuꝝ bonoꝝ datorē fit ex deliberatōe peccare. qdā ē pētī i spīm scīm. vñ manifestū est qdā odī dei marie ē pētī i spīm scīm s. qdā pēcatū i spīm scīm nōiat aliqd genus spāle pēcati iō tñ nō cōputat int̄ spēs pēcati i spīm scīm: qdā generalit̄ iuēnit in oī spē pētī i spīm scīm. Ad scđz dicēdū qdā ipsa infidelitas nō hōz rōne culpe: nō inq̄stū est voluntaria. et iō tanto ē grauior quanto est magis voluntaria. qdā autē voluntaria prouenit ex hoc qdā alīs odio hōz veritatē qdā p̄ponit. vñ p̄z qdā rō pētī i infidelitate fit ex odio dei. circa cui⁹ ve ritatē ē fides. et iō sicut cā ē potior effectū: ita odium dei est maius pētī qdā infidelitas.

Ad tertīū dicēdū qdā non quicq̄ odīt penas odī deū penaz actorē. nā multi odīunt penas qdā eas patiēt ferūt ex reuerentia diuine iusticie. vñ Aug⁹ dīc. cōfes. qdā ma la penalia deo tolerare iubet nō amari. s. p̄rūpere i odium dei pīniētis. hoc ē hōre odio ipsam dei iusticiā qdā ē grauissimū peccata vñ Greg⁹ dīc 25° moral. Biē nōnūq̄ gūi⁹ ē pētī diligere qdā p̄p̄rare. ita negus ē odī se iusticia qdā nō fecisse.

Ad tertium sic proce

dīc. Vides qdā nō odī pīmū sit peccatū Nullū. n. peccatū iuēnit ī pēceptis uīlō cōsilijs legi diuine: fīm illud p̄uer. 8°. Justi sūt oēs fīmones mei: nō ē i eis prauū qdā nec puerū s. Luci. 14°. dīc. Si qdā uenit ad me et nō odī p̄rem et mīrē nō potētē mē discipul⁹. qdā nō oē odī pīmū pētī ē pētī. Nihil pōt̄ esse pētī fīm qdā deū imitamur. s. imitādo deūz quos dā odio habem⁹: dīc. n. Ro. p̄. Detrac torē deo odibiles. qdā possūt aliquos odio hōre absq̄ pētō. Nihil nāliū ē pētī: qdā pētī ē recessus ab eo qdā ē fīm nām: ut Dā mas. dīc. i 2° lī°. s. nāle ē vñicuīq̄ rei qdā odī at illō qdā ē sibi ūiū et qdā nitat ad ei⁹ coruptionē. qdā videt nō esse pētī qdā alīs habeat odio iūnicū ūiū. Hōz ē qdā dīc. i. Joh. 2°. qui odīt frātē ūiū i tenebrī ē. s. tenebre spīritualeſ ūiū pētā. qdā odī pīmū nō pot̄ esse si ne pētō. dīc. i. qdā odī amorī oppōit

vt s̄ dictū ē. vñ tñ h̄z odiū de rōne mali quā
tū amo; h̄z de rōne boni. amor aut̄ debetur
primo fm id qd̄ a deo h̄z. i. fm naturam et
grām: nō aut̄ debet ei amor fm id qd̄ h̄z a se
ip̄o et diabolo. s. fm peccatū et iusticie defectū
et iō h̄z h̄re odio i fratre p̄ct̄n. et oē illud qd̄
ptinet ad defectū diuine iusticie. s̄ ip̄am na
turā et grām f̄ris nō pōt̄ aligs h̄re odio sine
pct̄o. h̄ aut̄ ip̄z qd̄ i fr̄e odio c̄lupā et defec
tū boni: ptinet ad fratr̄is amore. eiusdē enim
rōnis ē qd̄ velim' bonū alicui': et qd̄ odīmus
malū ip̄ius. vnde simpliciſ accipiendo odiū
f̄ris sp̄ ē cū pct̄o. Ad p̄mū ḡ dicendum qd̄
parētes q̄stū ad nām et affinitatē qd̄ nobis cō
iūgūt̄ sūt a nobis fm p̄ceptū dei honorādi
vt p̄z. Ex. 20. odiēdi sūt aut̄ q̄stū ad h̄z qd̄ im
pedimentū p̄stāt nob̄ accedēdi ad perfectio
nem dīne iusticie. Ad secundū dicēdū qd̄
deus i detractorib⁹ odio h̄z culpā non na
turā. et sic sine culpa possimus odio detrac
tores h̄re. Ad tertīū dicēdū qd̄ hoies fm bo
na qd̄ bñt a deo nō sūt nob̄ h̄z. vñ q̄stū ad h̄z
sūt amādi. H̄iāt aut̄ nobis fm qd̄ cōtra nos
iūmicitias exerceit: qd̄ ad eoz culpam ptinet
et quartū ad hoc sūt odio habēdi. h̄ enī in eis
debemus h̄re odio qd̄ nob̄ sūt inimici.

Ad quartū sic proce
dit. Videl qd̄ odiū prīmi sit grauissimum
pct̄o et eoz qd̄ i prīmu cōmittūt. Dī enim. i.
Job. 3. Dis qd̄ odiū f̄rem suū homicida ē. sed
homicidiū ē grauissimum pct̄o inter ea qd̄ cō
mittūt i prīmu. qd̄ et odiū. P. Pessimū
opponit optimo. s̄ optimū eorū qd̄ p̄ct̄o ex
hibem' ē amor: oia. n. alia ad dilectionē re
serūt. qd̄ et pessimū ē odiū. H̄z h̄z. Malū dī
qd̄ nocet fm Angl. i enchiridion. s̄ plus ali
gs nocet p̄ct̄o p̄ alia p̄ct̄a qd̄ p̄ odiū. puta per
furtū et homicidiū et adulteriū. qd̄ odiū nō ē
grauissimum peccatū. P. Criso exponēs il
lud Math. Qui soluit vñū de mādatiſ istis
mīmis dicit. Mādata moyſi: nō occides: nō
adulēabis. i remuneratiōe modica sūt i pct̄o
aut̄ magna. mādata aut̄ xpi. i. nō irascaris. nō
cōcupisces. i remuneratiōe magna sūt: i pct̄o
aut̄ mīma. odiū aut̄ ptinet ad iteriore motū
sicut et ira et cōcupiscētia. qd̄ odiū proximi ē
min' p̄ct̄n qd̄ homicidiū. P. dicēdū qd̄
p̄ct̄n qd̄ cōmittūt i prīmu h̄z rōne mali ex
duob⁹. vno qd̄ mō ex deordiatiōe ei' qd̄ pec
cat. alio mō ex nocumēto qd̄ inserit ei' qd̄ que

peccat. p̄ ḡ mō odiū ē mai' p̄ct̄n qd̄ extiōre
actus qd̄ sūt i prīmi nocumētu: ga. s. p̄ odiū
deordiat volūtas hois qd̄ potissimum i hoie
et ex qd̄ radit p̄ct̄i. vñ etiā si extiōres actus
iordinati esset absqz iordinatiōe volūtatis
nō eēnt p̄ct̄a: pura cū aligs ignorat̄ vel celo
iusticie hoiem occidit. et nō qd̄ culpe ē i extiō
ribus p̄ct̄is qd̄ p̄ct̄i cōmittūt totū ē ex in
teriori odio: s̄ quātū ad nocumētu qd̄ pri
mo inserit: peiora sūt extiōra p̄ct̄a qd̄ interius
odiū. Et p̄ h̄z p̄z rōnū ad obiecta.

Ad quintū sic proce
cedit. Videl qd̄ odiū sūt virtū capitale. Odiū
n. directe opponit caritat̄. s̄ carit̄ s̄ ē p̄cipia
lissima virtū et m̄f aliarū. qd̄ odiū ē maximū
virtū capitale et p̄cipium oīum alioꝝ. P.
P̄ct̄a orūt̄ i nobis fm inclinationē passionū
fm illud ad Ro. 7. Passiōes p̄ct̄o opabat
i mēbris nr̄is vt fructificaret morti. s̄ i passi
onib⁹ aie ex amore et odio videt̄ oēs alie se
q. vt ex s̄ dictis p̄z. qd̄ odiū debet ponī in vī
tia capitalia. P. Virtū ē malū morale. s̄
odiū p̄cipialib⁹ respicit malū qd̄ alia passi
oꝝ vi leſ qd̄ odiū debet ponī virtū capitalie.
H̄z h̄z qd̄ h̄re. z. moral. nō enumerat odi
um in sept̄ virtū capitalia. P. dicēdū
qd̄ sicut s̄ dictū ē: virtū capitale ē ex qd̄ vt fre
quētis alia virtū orūt̄. virtū aut̄ ē h̄z nām
hois iquāt̄ ē alia rōnale. in his autem que
h̄z nām sūt paulati id qd̄ ē nature corrupit̄.
vnde oportet qd̄ p̄ recedat ab eo qd̄ ē minus
fm naturā. et vltimo ab eo qd̄ ē maxime sc̄m
naturā: ga id qd̄ ē p̄mū i cōstructiōe ē vlt
mū i resolutiōe. id alit̄ qd̄ ē maxime et p̄no
nāle hois ē qd̄ diligat bonū et p̄cipue bonū di
uinū et bonū p̄ximi: et iō odiū qd̄ dilectioni
huic opponit nō ē p̄mū i dilectionē virtutis qd̄
fit p̄ virtū: sed vltimū. et iō odiū nō ē virtū
capitale. Ad p̄mū ḡ dicēdū qd̄ sicut dī in
7° phisicor: virtū vniuersitatisqz rei consistit i
hoc qd̄ fit bñ disposita fm suā nām: et ideo i
virtutib⁹ oportet esse primū et p̄cipiale qd̄ est
primū et p̄cipiale in ordine nāli. et p̄p̄ h̄z ca
ritas ponit p̄cipialissima virtutū. et eadē rō
ne odiū nō pōt̄ ee p̄mū i virtū vt dictū est.
Ad secundū dicēdū qd̄ odiū mali qd̄ h̄z
tur nāli hono ē p̄mū in p̄ssioes aie: sicut et
amor nālis boni. s̄ odiū boni cōnālis non
pōt̄ ee p̄mū: s̄ h̄z rōnem vltimi: ga tale odiū
attestat correctioni nature iam facte: sicut et

amor extranei boni. **A**d tertium dicendum quod duplex est malum, quidam verum quod sibi repugnat naturae bono: et huiusmodi mali odii potest fieri ratione poritatis inter passiones. aut aliud malum non verum sed apparens quod sibi est verum bonum et conaturale: sed estimatur ut malum propter corruptiōnē naturae. et huiusmodi mali odii oportet quod sit in ultimo. sed autem odii est vitiosum: non autem primū.

Ad quartum sic proce

ditur. Vide quod odii non origina ex iuidia. In iuidia non est tristitia quidam de alienis bonis. odii autem non origina ex tristitia: sed potius ex conuerso. tristitiam. non de pietate malorum quod odit. sed odium non origina ex iuidia. **T**ertius dilectionis oppositur. sed dilectio primi referat ad dilectionem dei. ut sed habitus est. et ad odium primi referat ad odium dei. sed odium dei non causa sed ex iuidia: non inuidem his quod matre a nobis distat: sed his quod appetit inuidem: ut per polum in 2º rethorice. sed odium non causa ex iuidia. **P**rimus effector virtus est causa. sed odium causa ex ira. dicitur. non Angeli in regula quod ira crescit in odii. non quod causat odium ex iuidia. **S**ed hoc est quod Gregorius dicit. 3º moral. quod de iuidia origine odii. **D**icendum quod sicut dicitur est: odii primi est ultimum in progressu peccati. eo quod opponit dilectioni quod naturae primi diligenter. quod autem alius recedat ab eo quod est naturae contumelie ex hoc quod est naturae fugientis. non autem ex animali fugientis tristitia: sicut et appetitus delectationis sicut per polum in 7º et 8º ethico. et id sicut ex delectatione causat amor. ita ex tristitia causatur odium. sicut ergo mouemur ad diligendum ea quod nos delectant: si quatuor ex hoc ipso accipiuntur sub ratione boni: ita mouemur ad odientum ea quod nos contumeliant: si quatuor ex hoc ipso accipiuntur sub ratione mali. unde cum iuidia sit tristitia de bono primi: sequitur quod bonum primi reddatur nobis odiosum. et inde est quod ex iuidia origine odii. **A**d primū ergo dicendum quod gaudentia appetitiva sicut et apprehensiva reflectit super suos actus. sequitur quod in motibus appetitivis virtutis sit quedam circulatio. secundum quod primū percessum appetitivum motus ex amore desiderium: ex quod cōsequitur delectatio cum quod cōsecutus fuerit quod desiderabat. et gaudentia ipsa delectari in bono amato hoc quamdam ratione boni: sequitur quod delectatio causat amorē et secundum dicendum quod alia ratio est de dilectione et odio. nam dilectionis obiectum est

bonum quod a deo in creaturas deritum est. et id dilectio per ipsum est dei et per posterum est primi. sed odium est mali. quod non habet locum nisi ipso deo sed in eius esse ceteris. unde etiam supra dictum est quod deus non habet odio nisi inquit apprehendit secundum suos effectus. et id per ipsum est odium primi quod odium dei. unde cum iuidia ad primum sit causa odii quod est ad primum: sit per se causa odii quod est in deum.

Ad tertium dicendum quod nihil prohibetur secundum diversis causis. et secundum hoc odium potest oriiri et ex ira et ex iuidia. directius tamen origine ex iuidia per quam ipsius bonum primi redditur cotristabile. et per se est odibile: sed ex ira origine odium secundum quoddam augmentum. nam per ipsam appetitum malum primi secundum quandam methodum putatur. sed hoc ratione videtur. per ea autem per continuitatem ire peruenire ad hoc quod habet prius primi absolute desiderium: quod pertinet ad rationem odii. unde per ipsum quod odium ex iuidia causat formaliter secundum rationem obiecti. ex ira autem dispositive.

Ende 2° side

Drandum est de virtutibus oppositi gaudio caritati quod quidem est et de bono diuino. cui gaudio opponit accidia. et de bono primi. cui gaudio opponit iuidia. unde per se est de accidia. 2º de iuidia. Circa primū quatuor. per virtutem accidia sit peccatum. 2º virtus sit speciale virtus. 3º virtus sit mortale peccatum. 4º virtus sit virtutum capitale.

Ad primū sic proce

ditur. Vide quod accidia non sit peccatum. passiones. non laudamus neque vituparamus: secundum per polum in 2º ethico. sed accidia est quidam passio. est enim species tristitiae: ut Damasus dicit. et sed habitus est. quod accidia non est peccatum. **P**rimus defecit corporalis qui statutus horis accedit hoc rationem peccati. sed accidia est huiusmodi: dicitur. Cassianus in libro de institutione monasteriorum. Maxime accidia circa horam sextam monachum ingerat ut quidam febris ingerens tempore prestituto. ardentissimos estus accessus sanguinis solitus ac statutis horis aferens egrotat. quod accidia non est peccatum. **S**ecundus illud quod ex radice bona procedit si videatur esse peccatum. sed accidia ex bona radice procedit. dicitur. Cassianus in eodem libro quod accidia pertinet ex hoc quod alius ingerit scilicet fructu spirituali non habere et absentia loquaciter posita magnificat monasteria. quod videatur ad humilitatem pertinere. ergo